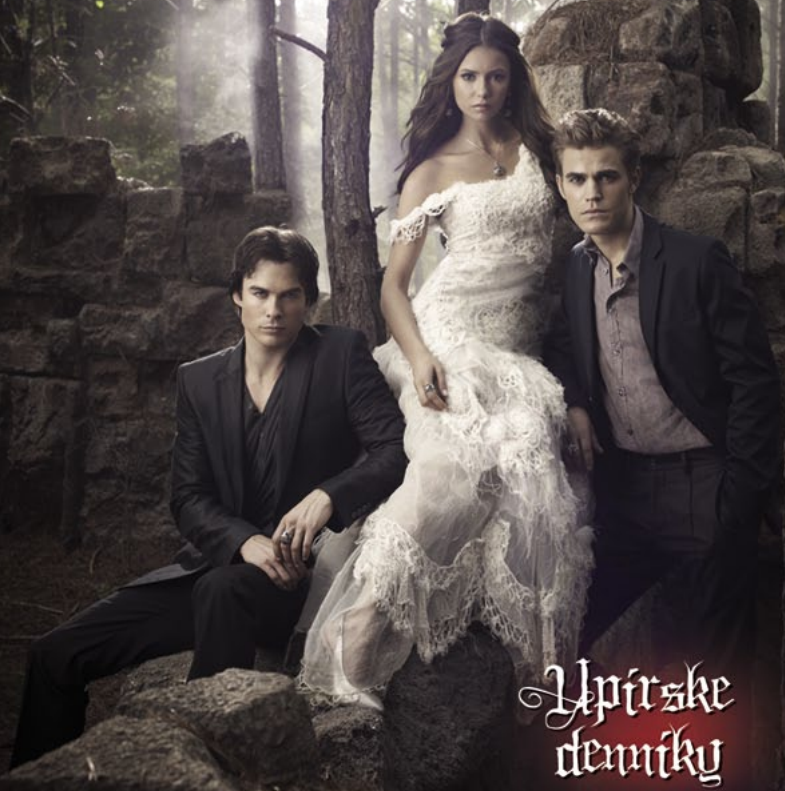

Stefanove ÚKRYT denníky

Upírske
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 5 Úkryt

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky 12 – Fantóm

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 5: Úkryt – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

Kým človek žije, krv mu prúdi, valí sa žilami, plná adrenalínu, strachu, túžby žiť – toho všetkého, vďaka čomu je človekom. Tomuto šumu sa nič nevyrovná, kedysi som ho horlivo počúval a tešil som sa na lov. No tep, ktorý sa mi teraz ozýval v ušiach, nebol hlasom ľudského srdca. Chýbal mu ten nepokoj, vďaka ktorému je krv neodolateľná. Patril mne... a môjmu bratovi.

Znovu sme sa ocitli na pokraji smrti. Náhlili sme sa späť do Londýna.

Londýn, ktorý som videl, bol mestom podvodov a skazy, kde vyhasínali nevinné životy a krv tiekla ulicami ako voda. A my dvaja s Damonom sme tie brôzy chceli zastaviť. Len som dúfal, že za to nezaplatíme privysokú cenu.

Pred niekoľkými hodinami na mňa zaútočil zákernej a pomstychtivý upír Samuel a nechal ma napospas istej

smrti. Zachránil ma Damon. Bolo to ako zázrak. Do zapálenej chalupy vbehol môj brat a odviekol ma do bezpečia tesne pred tým, ako ju pohltili plamene.

Žiaľ, už dávno som prestal veriť v zázraky. Aký zázrak? Jednoducho som mal šťastie. Potreboval som ho ako ešte nikdy. Nestačilo spoliehať sa na inštinkt. Inštinkty ma už veľakrát zradili a zakaždým pri tom niekto zomrel. Vedel som, že ak ma zradia znovu, tentoraz zabýniem ja. Mohol som sa len vrhnúť do zápasu so zlom a dúfať, že ma šťastie aspoň teraz neopustí.

D o ticha vo vlaku prenikol hvizd a vytrhol ma z úvah. Prudko som sa posadil. Sedeli sme v prvej triede, obklopení všemožným pohodlím. Na stolíku medzi dvoma mäkkými lavicami čalúnenými červeným zamatom spočíval tanier a na ňom nedotknuté sendviče. Za oknom bežal kraj plný života, bohatej zelene a polí s čriedami pasúceho sa dobytká. Pokoj a krása môjho okolia ostro kontrastovali s hrôzou a zmätkom, čo mi rozbúrili myseľ.

Oproti mne sedela Cora, na kolenách mala otvorenú malú Bibliu v koženej väzbe. Zadívala sa z okna. Ani nežmurkla, tak napäto pozorovala svet, akoby od neho čakala odpovede na otázky, ktoré som jej nedokázal dať ja. Cora, nevinné dievča, ktoré bez vlastného pričinenia uviazlo vo svete upírov. Práve sa stala svedkom príšernej

sestrinej premeny na jednu z tých démonických, krvilačných bytostí, ktorých sa sama tak bála.

Len pred týždňom som si ešte žil ako v bavlnke alebo aspoň tak príjemne, ako som vo svojej situácii mohol dúfať. Prosté potešenia, aké môže aj upír čerpať z pohľadu na zlatistý západ slnka a z posedenia pri nedeľnom stole, mi vynahrádzali vedomie, že som stále v moci svojich pudov. Všetko plynulo pokojne. Po rokoch na úteku pred nepriateľmi a výčitkami svedomia som viac ani nemohol žiadať.

Pred týždňom som bol zamestnancom u Abbottovcov, spravoval som ich vidiecke panstvo a mojou najväčšou starosťou bolo, či netreba opraviť plot okolo pastviny.

Pred týždňom som sedel v červenom zamatovom kresle v salóne, s pohárom brandy v jednej ruke a so Shakespearom v druhej. Hoci som sa občas musel napiť veвериčej alebo vrabčej krvi, môj nos si vychutnával vôňu pečeného mäsa, ktoré pomaly pripravovala gazdiná, pani Duckworthová.

Pred týždňom som sa díval na malého Olivera Abbotta, ktorý so starším bratom Lukom za päťami vběhol do domu. Obaja boli ufúľaní až hrôza, no ich matka Gertrude ich nevyhrešila, len sa zohla a zdvihla jeden z oranžových javorových listov, čo na topánkach doniesli dnu.

„Krása! Ach, aká je jeseň očarujúca!“ zvolala nara-dostene a obzerala si list, akoby to bol vzácny klenot.

Pichlo ma pri srdci. Teraz bolo všetko inak. Oliverovo telíčko ležalo pochované pod listami a jeho krv prúdila v žilách nenásytného upíra Samuela. Gertrude prežila a s ňou aj ostatní Abbottovci – otec George, syn Luke a najmladšia dcérka Emma. Ani som si však radšej nepredstavoval des, ktorý určite pociťovali. Samuel ich presvedčil, že Oliverovým vrahom som ja. Urobil to, aby si so mnou vyrovnal účty, o ktorých som dovtedy vôbec netušil, a stále som si nebol istý, ako sa to vlastne zbehlo.

Tuho som zažmúril oči. Damon pred chvíľou odišiel z vožňa, pravdepodobne sa chystal občerstviť u niektorého pasažiera. Neschvaľoval som bratovo pevné presvedčenie, že jedine ľudská krv je dosť výživná pre upíra, tentoraz mi však ticho, čo po ňom zostalo, tíšilo nervy. Pred niekoľkými hodinami sme ušli z toho prekliateho statku a ja som sa len postupne začínal uvoľňovať. Spustil som plecia, srdce mi v hrudnom koši bilo o niečo pravidelnejšie. Sme v bezpečí, pomyslel som si. Zatiaľ. No vedel som, že v Londýne to bude celkom iné.

Cora stále držala na kolenách otvorenú Bibliu. Už ju pred ňou niekto čítal a veru ju bral do rúk často, pretože obálka bola ošúchaná a stránky plné škvŕn. Žiaľ, vedel som, že Biblia jej nepomôže. Ani jej, ani nám ostatným v tomto vlaku zatratencov.

Uličkou sa k nám približovali kroky. Opäť sa mi zrýchlil pulz a posadil som sa, pripravený na obranu, ak

sa spoza rohu vynorí niekto so zlými úmyslami. Možno to bude Samuel alebo Henry, či iný poskok zla, s ktorým som sa ešte nestretol. Cítil som, že aj Cora stuhla. Od strachu vytreštila oči. Uvidel som ruku, ako odhrňa záves, ruku s ozdobným lazuritovým prsteňom. Taký istý som mal na prste ja a z pľúc sa mi vydral hlboký vzdych. Vracal sa Damon, oči mal podliate krvou.

„Len sa pozri!“ zamával mi pred nosom novinami.

Vzal som mu ich z ruky a zadíval som sa na nadpis. OČITÝ SVEDOK IDENTIFIKOVAL JACKA ROZPAROVAČA. Pod palcovými titulkami žiarila kresba – a na nej Damon. Rýchlo som preletel očami prvé riadky. *Zverským vrahom je muž, ktorý sa pohybuje v najvyšších kruhoch. Známeho svetáka Damona DeSangue identifikovali ako vraha z Miller's Courtu.*

Vlak hrmotal smerom k Londýnu, k mestu, ktoré teraz Damona považovalo za Jacka Rozparovača. Boli sme ako myši, ktoré v plechovke nesú priamo do papule hada.

„Smiem sa pozrieť?“ spýtala sa Cora a vystrela ruku.

Damon ju ignoroval. „Aspoň ma mohli lichotivejšie nakresliť. Vôbec ma nevystihli,“ zavrčal a posadil sa ku mne. Zlostne pokrkvál noviny. Videl som, že sa mu trasú ruky, slabo, tak slabo, že by to ľudské oko nerozoznalo. Nie, toto nebol sebavedomý Damon, akého som tak dobre poznal.

Cora si prelistovala noviny, ktoré ležali pri našich nedotknutých raňajkách.

„Do Londýna zostáva len niekoľko míľ,“ veľavýznamne som pozrel na Damona. „Keď tam prideme, čo urobíme?“ Predsa len, mohli nás zatknúť hneď po príchode na Paddington Station.

„Hmm,“ zatiahol Damon a hodil skrčené noviny na podlahu, kde ich pre istotu ešte podupal. „Počul som, že Britské múzeum vystavuje veľmi kvalitné zbierky. Ešte som ho nemal príležitosť navštíviť.“

„Damon, hovorím vážne. Hľadá ťa polícia, a keď ťa nájde...“ striasol som sa.

„Viem, že hovoríš vážne. A čo mám robiť? Naveky sa skrývať, lebo mi niekto hodil na krk zločin, ktorý som nespáchal? Samuel za to zaplatí. Okrem toho, policajtov sa nebojím. Uvidíš, že mám ešte zopár tromfov v rukáve.“

„Aj tu ste,“ povedala Cora a zdvihla titulnú stranu novín *London Gazette*. Pri článku tentoraz nebola ilustrácia, ale titulok výrečne hlásal: JACK ROZPAROVAČ JE ZNÁMY, STÁLE VŠAK UNIKÁ.

Damon jej vytrhol noviny a rýchlo si prečítal, čo sa v nich píše. Obrátil sa ku mne. „Ha! Tlač zo mňa spravila šľachtica. V poriadku, pretože teraz vyzerám ako chudák, takže ma sotva niekto spozná.“ Neznelo to veľmi presvedčivo, no Damon si uhladil vlasy a zaklonil hlavu, akoby sa len opaloval na pláži.

Musel som uznať, že na jeho slovách niečo je. Už nepripomínal leva londýnskych salónov. V otrhanej

špinavej košeli, s červenými unavenými očami a so strniskom na brade vyzeral ako obyčajný niktoš. No zostali mu husté tmavé vlasy, ktoré mu padali na výrazné obočie, zostali mu pekne krojené ústa skrivené v ironickom úškrne. Skrátka, neprestal vyzerat ako Damon.

Pristihol ma, že ho pozorujem, a zdvihol obočie. „Viem, že si nad niečím lámeš hlavu,“ zamrmľal. „Tak von s tým!“

„Myslím si, že by sme nemali ísť do Londýna.“ Dôvody boli predsa jasné. Po Damonovi v tom meste vyhlásili pátranie a stal sa z neho štvanec bez priateľov. Netušili sme, koľko ďalších upírov stojí na Samuelovej strane. Určite jeho brat Henry, ale to nemuselo byť všetko. Kto vie, kam siaha Samuelov vplyv? Ak sa mu podarilo namočiť Damona do zločinov, iste má priateľov na vysokých miestach.

„Máme sa vyhnúť Londýnu?“ vyštekol Damon. „A čo nám zostáva? Ukrývať sa v lese a čakať, kým nás lapia? Nie, môj milý, chcem pomstu. Vari si už zabudol na svoju priateľku Violet?“ dodal, lebo vedel, že práve kvôli nej musím bojovať proti Samuelovi.

Pozrel som na Coru, ktorá sa zúfalo prehŕňala v novinách, akoby tam niekde mohla nájsť mapu, čo nás zavedie do bezpečia. Modré oči sa jej rozšírili od strachu a mne zišlo na um, že po tej hroznej noci sa ešte obdivuhodne ovláda. Pred úsvitom, keď sme sa skrývali v lese a čakali, kým nás prestanú hľadať, bola veľmi statočná.

Pritom len chvíľu predtým videla, ako sa jej sestra zmenila na démona. Nevedel som si ani predstaviť, čo teraz prežíva.

„Chcem ju zachrániť. Ver mi,“ povedal som s nádejou, že si Cora uvedomí moju úprimnosť. „No potrebujeme dobrý plán. Nevieme, čo všetko je proti nám.“

Už v tej chvíli mi bolo jasné, že s Damonom sa nezhodneme. Keď Damon niečo chcel, či už šlo o lásku, o šampanské alebo o krv, chcel to hneď. A to isté platilo o pomste.

Kútikom oka som zazrel, že Cora zaľala zuby. „Musíme ísť do Londýna. Keby som sa nepokúsila zachrániť sestru, naveky by som si to vyčítala,“ povedala rozhodne Cora, poskladala noviny a ukázala na ďalší obrázok. Mykol som sa, lebo som očakával, že znovu uvidím Damonovu tvár. Namiesto neho tam však gánil Samuel, s bradou vysoko zdvihnutou a s rukou vo vzduchu. Mával davom ako obľúbený politik.

„Ukážte mi to,“ zavrčal Damon a zdrapil noviny, kým sa Cora spamätala.

„Samuel Mortimer, kandidát na člena londýnskej mestskej rady, sľubuje, že ulice nášho hlavného mesta budú bezpečné. Mortimer vyhlásil pred jasajúcim davom: „Ak budem musieť, holými rukami toho Rozparovača zabijem.““ Damon dočítal a odfrkol si: „Pchá, to chcem vidieť.“

Zamračil som sa. Samuel Mortimer? Priezvisko od-

vodené od francúzskeho výrazu *mort*, ktorý označuje mŕtveho? Pravdaže, ako inak? Dosiaľ som si to neuvedomil ani ja, ani Damon, ktorý sa hrdo predstavoval ako gróf DeSangue. Krvavý gróf. To meno Samuelovi pravdepodobne prezradilo, čo je Damon zač.

Pokrútil som hlavou. Čo všetko nám ešte uniklo? Vari som aj ja padol do Samuelovej pasce? Veď som tiež istý čas veril, že Damon je Rozparovač.

„Prosím, sľúbte mi, že kým Violet nebude v bezpečí, nič nepodniknete,“ šepľala Cora. „Potom ho zabite. Len nedovoľte, aby sa pritom niečo stalo mojej sestre...“

Nechcel som Core sľubovať niečo, čo som nemohol zaručiť. Ani som si nebol istý, či spolu s Damonom toho špinavca Samuela porazíme, no vedel som jedno: Damon si nedá ujsť žiadnu príležitosť, aby sa o to aspoň pokúsil. Chcel som ju poprosiť, aby od nás ušla čo najďalej. Choď do Paríža, dievča, zmeň si meno a zabudni na minulosť. No načo by som to hovoril? Neposlúchla by ma. Violet bola jej sestra a Cora s ňou bola zviazaná príbuzenským putom, aké spájalo aj mňa a Damona.

Tak som len bez slova prikývol a zdalo sa, že to jej stačí. Pošúchal som si unavené oči. Mal som zúfalý pocit, že som opitý alebo že sa mi sníva hrozný sen. Všetko, čo sa za posledných dvadsaťštyri hodín odohralo, nadobudlo zahmlené obrysy, akoby som si to iba vysníval, nie prežil. Žiaľ, bola to skutočnosť.